

Зората

*Вестител на Христовото
присъствие*

Списание Доун

юни 2025 г.

Съдържание

Функционална статия.....	2
<i>Родени от Духа.....</i>	<i>2</i>
Библейски изследвания.....	20
<i>Приношенията на Каин и Авел.....</i>	<i>20</i>
<i>Ной построява олтар.....</i>	<i>24</i>
<i>Авраам предлага сина си Исаак.....</i>	<i>28</i>
<i>Исаак призовава името на Господ.....</i>	<i>32</i>
<i>Яков издига каменен стълб .....</i>	<i>36</i>
Християнски живот и доктрина	39
<i>Съгласие с Божията воля.....</i>	<i>39</i>

Следвайте заедно с Библията

Родени от Духа

***"Истина ви казвам: ако не се родите
отново, не можете да видите Божието
царство."
Йоан 3:3***

Нашето заглавие "Родени от Духа" и изразът "новородени", който се появява в началния стих, отдавна се използват от християните за описание на настоящото състояние на онези, които са приели Исус Христос за свой личен Спасител. Мнозина също така вярват, че тези, които външно заявяват това, имат гарантирана небесна награда, когато умрат, с малка, ако изобщо има такава възможност за провал, независимо от поведението на живота им в момента. Колкото и критично важни да са тези твърдения, учудващо е, че сравнително малко християни се стремят да разберат каквито и да било други подробности относно това какво означава да бъдеш "роден от Духа" или "новороден".

Думите от нашия текст са отправени от Исус към Никодим, фарисей, който идва при Учителя през

нощта, за да научи повече за Него и учението Му. (Йоан 3:1, 2) Думите на Исус в отговор на Никодим насочват вниманието към една важна особеност на божия план, която се осъществява чрез Светия дух, или божията сила. Тази особеност на божественото устройство се състои в това, че онези, които искат да живеят и царуват с Христос в царството на неговия Отец, което трябва да благослови всички земни родове, трябва първо да се "родят отново" за нов живот. Исус използва невидимата сила на вятъра като илюстрация на една от характеристиките на този нов живот: "Така е с всеки, който се е родил от Духа". стих 8

Никодим не разбира какво има предвид Исус, когато казва, че е роден от Духа. Той попита: "Как може да се роди човек, когато е стар, може ли да влезе втори път в утробата на майка си и да се роди?" (стих 4). Исус обяснява: "Роденото от плът е плът, а роденото от Дух е дух." (стих 6) Съмнително е дали Никодим е разбрал това обяснение. То обаче предава факта, че мисълта за раждането във връзка с новия живот, за който говори Исус, е използвана само в символичен смисъл. Не става дума, както предполага Никодим, за влизане отново в майчината утроба, за да се родим буквално за втори път.

Тук, както често се случва в Библията, се използва фигура на речта, за да ни помогне да разберем една велика истина. Думата "роден" или "раждане" веднага извиква в съзнанието ни идеята за нов живот. Исус казва, че чрез силата на Светия Дух някои от тях ще преживеят ново раждане, което означава просто, че ще постигнат нов живот. Това щеше да бъде живот, толкова различен от този, който е "роден от плът", че родените в него ще бъдат едновременно невидими и силни. Тъй като тези хора се раждат чрез Светия Дух, или чрез Божията сила, те стават духовни Божии деца. 1 Йоан 3:2

Макар че раждането на Духа не включва необходимостта от буквално влизане в утробата на майката, за да се родим отново, метафората е представена със значителни подробности от различните писатели на Новия завет, когато те споменават този аспект от работата на Светия Дух в сърцата и живота на посветените на Господа вярващи. За съжаление някои преводи на Библията в повечето случаи не успяват да представят ясно това, което писателите са имали предвид. Това е довело до погрешното мнение, че човек може да се роди от Духа, докато все още

е в плът. От тази грешка е произлязъл изразът "новородени християни".

В гръцкия език, говорен в новозаветните времена, има само една дума, която описва както зачеването, така и раждането. Тази дума е "γενναο". Следователно, когато се използва от Исус и апостолите, трябва да се определи по контекста дали се има предвид зачеването или раждането или в някои случаи се има предвид цялостният процес на пораждаване на нов живот.

Това е гръцката дума "γενναο", която се използва в Матей 1:1-16, където е дадено родословието на Исус. "Авраам роди Исаак; Исаак роди Яков; а Яков роди Юда и братята му", се казва в записа. Думата "роди" е използвана в този разказ тридесет и девет пъти и във всички случаи тя е правилно преведена като "роди". Очевидно е, че в този случай правилен е преводът "роди". Колко странно би звучало и колко невярно би било да се каже, че "Авраам роди Исаак"! Този библейски пример посочва факта, че в естествената човешка сфера мъжът дава началото на рода, а жената ражда. И двамата са необходими, за да започне нов живот.

В друг пример гръцката дума "γενναο" е използвана два пъти и е преведена както като "роден", така и като "заченат" в един и същи стих. Текстът гласи: "Знаем, че всеки, който е роден от Бога, не съгрешава; а който е роден от Бога, пази себе си, и лукавият не го докосва". (1 Йоан 5:18) За да бъдат последователни, преводачите е трябвало да използват думата "роден" и в двата случая. Единствената видима причина да не го направят изглежда е желанието да направят фразеологията на превода по-малко повтаряща се.

Роден сега - роден във Възкресението

Ако разгледаме пълното значение на метафората за раждането, трябва да заключим, че за да се роди човек, той първо трябва да бъде роден. С други думи, когато трябва да се създаде нов живот, първо трябва да има раждане, а след това период на бременност, през който ембрионът се подхранва и развива и по този начин се подготвя за раждане в подходящия момент. Така в Писанията ни е представена двойната работа на Светия Дух. Когато Исус казва на Никодим: "Трябва да се родиш отново", Той говори за завършеното дело на Светия Дух,

който дава нов и по-висш живот във възкресението на онези, които се посветят изцяло на изпълнението на Божията воля. В краткия урок към Никодим Исус не навлиза в подробности, за да покаже, че преди някой да се роди от Духа, той първо трябва да бъде роден от Духа. На други места в Новия завет обаче тези подробности са ясно изложени.

Четем: "По Своята воля [на Небесния Отец] ни роди със словото на истината, за да бъдем нещо като първи плод на Неговите създания." (Яков 1:18) Това е важен текст, защото не само показва, че зачеването се извършва - не телесно, а в сърцето и ума на християнина, но и че то е осъществено по Божията воля "със словото на истината". В 1 Петрово 1:23 ни се дава същата информация. Тук четем: "Като се родим ["γενναο"] отново, не от тленно семе, а от нетленно, чрез Божието слово, което е живо и пребъдва до века". Тук "γενναο" би трябвало да се преведе по-правилно като "роден".

Колко ясно е изразена мисълта за зачеване, защото Петър споменава "семето". В естествения процес на размножаване чрез семето се осъществява зачеването, а не раждането. Така че апостолът тук говори за

началото или зачеването на новия живот, а не за неговото завършване с раждането. Семето на зачеването, казва той, е "Божие слово".

Научихме, че всяко Божие слово в Писанията е вдъхновено от Духа. Старозаветните пророчества са написани от светите мъже в древността, тъй като са били "вдъхновени от Светия Дух". (2 Петрово 1:21) Всички учения на Исус са пряк резултат от просветлението на ума и сърцето му от Светия Дух. Същото се отнася и за апостолските писания. Когато Исус споменава за идването на Светия Дух, той го описва като "Духът на истината". (Йоан 15:26; 16:13) Следователно е ясно, че да бъдеш роден от Словото на истината означава, че човек е роден от Светия Дух.

Това е важен факт и ясното му разбиране ще ни помогне да се предпазим от схващането на много християни, които вярват, че Светият Дух влиза директно в живота на вярващите, очисти ги от всички грехове и прави невъзможно те някога да отпаднат от благодатта. Именно този погрешен възглед води до погрешното внушение: "Веднъж в благодатта, винаги в благодатта".

Яков и Петър ни дават истинската мисъл. Тя е, че чрез словото на истината в ума и сърцето на вярващия се поставя началото на нов живот. Не означава ли това, че всички, които четат Божието Слово, са родени от Светия Дух? Съвсем не. Нека да разгледаме метафората по-нататък. Всички условия трябва да са подходящи за приемането на семето, за да може да се осъществи зачеването. Така е и в случая с раждането от Духа. Много хора четат Божието слово, чиито умове и сърца не са възприемчиви към неговите животворни истини; и макар че могат да получат някаква утеха от страниците му и някои напътствия, които да им помогнат да се справят с ежедневните си задачи, те не са родени за нов живот.

Пълно отдаване

Пълното отдаване на божествената воля и на свещените импулси на Божието Слово е необходимото условие, за да бъдем истински подготвени да получим пораждащата сила на Светия Дух чрез Словото на истината. Участието на Бога в това чудесно споразумение, чрез което малцина трябва да постигнат безсмъртен живот на божествено ниво, е предоставянето на вдъхновеното от Неговия Дух Слово - семето, юни 2025 г.

така да се каже. Този аспект на Божия план се осъществява чрез силата на Неговите мисли над мислите на вярващия. Дори и с неограничена власт, Творецът няма да нахлуе в ума на друг и да започне развитието на нов ум, без да е налице доброволно приемане от страна на засегнатия.

Тук е отразена една от най-прекрасните характеристики на нашия Небесен Отец. Когато Божият Дух се движи по лицето на водите във връзка с първоначалното сътворение и подготовката на земята за човешко обитаване, това е произволно упражняване на Неговата сила, но не и при раждането на онези, които ще живеят и царуват с Христос. Той упражнява властта Си, за да изпълни Словото Си със Своите мисли, които изразяват волята Му по отношение на тях, и ги уверява, че ще им бъдат дадени всички необходими напътствия и помощ, за да познаят и изпълнят волята Му. След това е изчакал отделния човек, когото Неговото провидение е довело до контакт със Словото Му, доброволно да реши дали ще се подчини изцяло и напълно на волята Му, както я е изразил Светият Дух чрез Словото Му.

В Своето скъпоценно Слово Бог е записал много прекрасни обещания за "слава, чест и безсмъртие". (Римляни 2:7) Той е разкрил, че чрез тези "изключително велики и скъпоценни обещания" можем да станем "участници в божественото естество". (2 Петрово 1:4) Светият дух вдъхнови Исус да каже: "Отивам да ви приготвя място. ... Ще дойда пак и ще ви приема при Себе Си, за да бъдете и вие там, където съм Аз". Йоан 14:2,3

Докато изучаваме Божието Слово, тези обещания се появяват и ние осъзнаваме колко прекрасни са те. Също така се радваме на славната разпоредба, която Бог е направил за света на човечеството и която Петър описва като "възстановяване" или възстановяване на живота на земята. Щастливи сме заради осъзнаването, че всички свети Божии пророци от началото на света са предсказали "времената за възстановяване на всичко", и очакваме с нетърпение изпълнението на тези земни обещания. Деяния 3:20,21

За да постигнем небесните обещания на Библията, е необходимо да се предадем и жертваме. Пътят, който води към небесното духовно раждане, е "тесен", труден. (Матей 7:14)

Исус казал: "Ако някой иска да дойде след мен [да бъде мой ученик], нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и да ме последва." (Матей 16:24) Спомняме си и увещанието на Павел да представим телата си в "жива жертва". (Римляни 12:1) Тези условия на небесното призвание на пръв поглед изглеждат трудни, но обещанията, свързани с тях, са, ако сме верни, да живеем и да царуваме с Христос и заедно с него да благославяме всички земни родове. Откровение 20:4, 6; Битие 12:3; 22:18; Галатяни 3:8

За онези, които се стремят да бъдат част от божественото семейство на Бога в небето и да благославят останалото човечество в предстоящото Му царство, великият Божи план, разкрит в Словото Му, продължава да увеличава тяхната оценка за божествения Архитект. Неговата любов, дала Сина Му за Изкупител и Спасител на целия свят, предизвиква у тях все по-голяма любов към Него. (Йоан 3:16, 17) Любовта на Христос, който страда и умира заради човечеството, достига все по-дълбоко до сърцата им. Ако открием такива благородни мисли в сърцата си и се упражняваме в тях, ще заключим, както Павел, че "не трябва вече да живеем за [себе си]", а за Исус и за любящия

Небесен Отец, който го е изпратил да бъде Спасител на света. 2 Коринтяни 5:14,15

След като сме се съобразили с Божията покана да се предадем на Него и да се ръководим от вдъхновеното от Неговия Дух Слово, знаем, че обещанията от Писанията за онези, които изпълняват това условие, се отнасят и за нас. Тези вдъхновяващи обещания за небесен дом и божествена природа, вместо да бъдат както преди, нещо отделно от нас, разглеждано само като интересна черта от Божия план, сега се превръщат в животворно влияние в живота ни. Чрез предаването на Бога семето веднага започва да поражда надеждата за нов живот. Ние сме родени от Бога чрез "словото на истината". Яков 1:18

Чудото на новия живот

Точно както само Бог може да създаде дърво, така и целият живот е чудо, тъй като нашите ограничени умове не могат да го разберат. Ставаме свидетели на чудото на новороденото бебе и инстинктивно осъзнаваме, че всъщност родителите не са дали живот на това дете. Те просто са се съобразили с условията, които Бог е създал преди хиляди години, според които

земята в крайна сметка ще се изпълни с неговите човешки създания. (Битие 1:28). На много по-високо ниво това е вярно и по отношение на онези, които са родени от Бога чрез словото на Истината. Това е едно от най-големите Божии чудеса, в което наша благословена привилегия е да сътрудничим.

Някои чудеса се случват почти мигновено, а други - за дълъг период от време. Когато Исус извиква на мъртвия брат на Марта и Мария: "Лазаре, излез", и мъртвият "излиза", това е чудо, извършено за кратко време. (Йоан 11:43, 44) Чудото на Сътворението, което се проявява във Вселената, обаче изисква дълги епохи от време, за да се осъществи. Чудото на пораждането и раждането на Духа също се разпростира върху дълъг период от време.

Помислете за времето, което се изразходва за подготовката на семето за раждане - това е Божието Слово. Божият Дух по чудодееен начин ръководи написването на Библията. Хиляди години са били необходими, за да се запишат Божиите мисли по начин, по който те да проникнат в човешкия ум и сърце, да бъдат обмислени и приети или отхвърлени по избор на

читателя. Бог би могъл директно да изпълни ума на човека със своите мисли, но как някой би разбрал, че те идват от Бога? Освен това колко смущаващо би било за човека да открие, че умът му се изпълва с насилствено наложени идеи, както би било за един робот. Колко мъдри са Божиите пътища! Чудотворната Божия сила действа при оформянето на обстоятелствата в живота на човека, подготвяйки го за навлизане в ума на семето на зачатие, но всеки трябва да приеме и да действа според тези неща доброволно.

Едва когато осъзнаем нуждата от божествена помощ, сме склонни да обърнем сериозно внимание на Божието слово. Нашият Небесен Отец, в безкрайната Си мъдрост и в нежността на Своята любов, знае точно какви преживявания ще докоснат най-ефективно сърцето на онези, които желае да призове, за да може призованият да се вслуша в Неговото Слово. Тази работа по подготовката за духовно зачатие е чудотворна, както и подготовката на семето за зачатие е била от Божия Дух. Всеки аспект на Божията роля в тази особеност на Неговия план е бил и е чудотворен, точно както раждането на всяко новородено дете представлява чудо.

В случая на онези, които са станали възприемчиви поради обстоятелства в живота, които са били управлявани от Бога за тази цел, и които са изучавали Неговото Слово и доброволно са предали живота си изцяло на Божествената воля, изразена в него, зачеването от Духа е сигурно. Всички, с които Бог постъпва по този начин, могат да претендират за обещанията за слава, чест и безсмъртие със сигурното съзнание, че ако продължат да бъдат верни на Господ, ще получат "венеца на живота". Откровение 2:10

В съответствие с фигурата на зачеването и раждането Писанията разкриват, че докато ембрионът на новия живот се развива, това също се осъществява от Божия Дух чрез Неговото Слово. Нашите нови духовни умове се хранят с Божиите обещания. Духовното израстване, ако е угодно на Бога, трябва да бъде в съответствие с божествения образ. По този начин Божият Дух насърчава растежа на християнския плод на мира, радостта, дълготърпението и любовта. (Галатяни 5:22, 23; 2 Петър 1:5-7) Павел ни дава красиво описание на това дело на Светия дух, като казва: "Обновявайте се в духа на ума си; ... облечете се в новото си аз, което по Божий образ

е създадено в праведност и святост на истината".
Ефесяни 4:23,24

Когато новият живот се развие до степен, в която е готов да се роди, нашите тленни тела умират, а раждането на новия живот се осъществява чрез възкресението. (1 Коринтяни 15:53, 54) Тук Духът, или силата, на Бога се проявява допълнително. Павел говори за тази могъща сила, която била използвана, за да възкреси Исус от мъртвите или, ако използваме символа, който обсъждаме, за да осъществи раждането си от Духа. Той говори за "невероятното величие на Божията сила за нас, които Го вярваме. Това е същата могъща сила, която възкреси Христос от мъртвите и Го възседна на почетно място от дясната страна на Бога в небесните царства". Ефесяни 1:19,20

В разговора си с Никодим Исус използва вятъра, за да илюстрира някои от характеристиките на онези, които са родени от Духа във възкресението. (Йоан 3:8) Вятърът е едновременно невидим и силен. Такива ще бъдат всички онези, които, след като първо са били родени от Духа чрез Словото на истината и които, хранейки се със Словото, продължават да се развиват, докато станат готови да бъдат "участници в наследството на светиите".

(Колосяни 1:12) Божествената сила ще ги издигне до небесен живот. Ще им бъдат дадени небесни, или небесни, тела - нетленни и безсмъртни. 1 Коринтяни 15:40-44, 53-58

Не всички от адамовата раса, които ще бъдат изкупени чрез кръвта на Христос, ще се родят отново като небесни същества. Исус не казва на Никодим, че е необходимо да се родим отново, за да живеем отново. Това, което е казал, е, че човек трябва да се роди отново, за да види Божието царство, което е на небето. (Йоан 3:3; Матей 4:17) Следователно препратката е към онези, които ще бъдат свързани с Исус като небесни владетели в отдавна обещаното царство на неговия Отец. Във всяко царство или правителство има управници и поданици. Исус и Неговите истински ученици от настоящата епоха ще бъдат владетелите в Божието царство. Тогава те ще се родят отново. Исус беше първият, който преживя тази велика промяна на живота от човешки в духовен. Неговите ученици, истинската Му църква, преживяват това ново раждане в "първото възкресение" в края на века. (Откровение 20:5, 6) Тогава Божиите обещания за възстановителен живот, който е възстановеният човешки живот, ще потекат от

небето към всички земни семейства. Йоан 3:14-17; Откровение 21:2-5

Приношенията на Каин и Авел

Ключови стихове: Господ попита Каин: "Защо се гневиш толкова? Защо изглеждаш толкова унил? Ще бъдеш приет, ако вършиш това, което е правилно. Но ако откажеш да вършиш това, което е правилно, тогава внимавай! Грехът се крие на вратата и се кани да те контролира." - Битие 4:6,7

**Избрано Писание:
Битие 4:1-25**

ЕНДЕМИК В падналото човечество ревността е надигнала грозната си глава още в самото начало на нашата раса. Голямата морална драма, която се разиграва в разказа за Каин и Авел, е дълбоко поучителна за всички. Размишляването върху уроците от нея насърчава и укрепва праведния живот. Нашите Ключови стихове се фокусират върху същността

на поуката в историята. Каин е първородният син на Адам и Ева. Несъмнено родителите му са били развълнувани и възхитени от резултата на Божия дар за размножаване. Скоро обаче на Адам и Ева се родил друг син - Авел. Сега Каин имал конкуренция за родителска обич и внимание. Това може би е допринесло за първоначалната му ревност към Авел.

Писанието отбелязва, че Авел е отглеждал овце, а Каин е обработвал земята. С течение на времето Каин принася на Господ жертва от плодовете на земята. Той е първият в този ден, който принася жертва на Господа. Може би е изпитвал голямо удовлетворение от предимството на своята жертва. След това Авел принася на Господа своята жертва. Приносът на Авел беше от първородното животно от стадото му и неговата тлъстина. Господ уважаваше както Авел, така и неговата жертва; Каин и неговата жертва не бяха уважени. Вбесен от личната обида и отхвърлянето на жертвата му, Каин се разсърди.

Приносът на Авел е приет повече от този на Каин не само защото е животинска жертва, а не "плод от земята". Очевидно е, че зърното, маслото и виното са били принасяни в условията на

израелската скиния и са били приемливи за Бога. Каин и неговата жертва бяха отхвърлени, защото Авел беше праведен, а той не беше. В сърцето на Каин пламнала ревност, която го накара да намрази брат си. Знаем, че братската любов е от съществено значение за богоугодния живот: "Защото това е посланието, което сте чули отначало, че трябва да се обичаме един друг, а не както Каин, който беше от нечестивите и уби брат си. И защо го уби? Защото неговите дела бяха зли, а делата на брат му праведни." 1 Йоан 3:11,12

Така става ясна причината за отхвърлянето на Каин от Господ - той принадлежи на нечестивия"! Делата му бяха зли. Въпреки това Господ, винаги милостив, окуражава Каин с думите: "Защо се гневиш? Защо изглеждаш толкова унил? Ще бъдеш приет, ако вършиш това, което е правилно. Но ако откажеш да вършиш това, което е правилно, тогава внимавай! Грехът се крие на вратата и иска да те контролира. Но ти трябва да го подчиниш и да бъдеш негов господар." Битие 4:6,7

Всички ние бихме имали полза от наставленията на Господ за Каин. Грехът е на вратата. Той е

толкова близо до всеки един от нас, но ние трябва да властваме над него! Трябва да му се противопоставяме във всеки един случай от живота. Както съветва християните поучението на апостола в Евреи: "нека отхвърлим всичко, което ни пречи, и греха, който така лесно ни оплита. И да тичаме с постоянство в предназначенията за нас състезание, като гледаме на Исус, първосъздателя и усъвършенстващия вярата. ... Помислете за Него, Който издържа на такава съпротива от страна на грешниците, за да не се уморите и да не изгубите сърце. В борбата си срещу греха все още не сте се съпротивлявали дотолкова, че да пролеете кръвта си". Евреи 12:1-4

Ной построява олтар

Ключов стих: *"Поставям дъгата Си в облака и тя ще бъде знак на завета между Мен и земята."*
Битие 9:13

Избрани Писания:
Битие 8:20-22; 9:8-17

В знак на благодарност за избавлението на Божия промисъл Ной построява олтар. Там той отбелязва новото начало в историята на човечеството. Потопът е прочистил падналата раса; оцелели са само праведният Ной и семейството му. Господ беше видял, "че нечестието на човека беше голямо на земята и че всяко намерение на мислите на сърцето му беше постоянно само зло". (Битие 6:5) Ной предложил само животни, за които се знаело, че са библейски чисти. Той е искал всичко да бъде точно както трябва, за да върви напред. Жертвата му донесе успокояващ аромат на Бога, който заяви: "Никога повече няма да прокълна земята заради човешкия род, въпреки че всичко,

което мислят или си представят, е склонно към зло още от детството. Никога повече няма да унищожа всички живи същества." Битие 8:21

Приветстваме Ной за желанието на сърцето му да започне отначало. Но също така отбелязваме, че Божията оценка за човечеството е, че "въображението на човешкото сърце е зло още от младостта му". Кой не е бил тормозен или не е тормозил другите на детската площадка като дете? Кой не е ограничавал устните си да не говорят зло за другите? Малцина, ако изобщо има такива.

Дъгата демонстрира Божието знание и мъдрост, които далеч надхвърлят човешкото разбиране. "Ex nihilo" - от нищото - е термин, който често се използва в богословието, за да опише идеята, че Бог от нищото е създал вселената. Павел потвърждава това: "С вяра разбираме, че вселената е създадена чрез Божието слово, така че видимото не е създадено от видими неща". Евреи 11:3

Бог е проектирал сложността на атома - градивния елемент на нашата вселена - и всички негови варианти. Удивляваме се на дълбочината на мисълта, вложена в Сътворението. Помислете

за водата, която е от съществено значение за целия живот. Като е добавил два водородни атома към един кислороден атом, нашият Създател е създал вещество, което може да съществува в течна, газообразна и твърда форма. Ледът, твърдата форма, е по-лек от течната вода и затова плува. Въздействието на това свойство, предвидено от Бога, е, че в противен случай по-голямата част от водата на планетата би останала замръзнала целогодишно. Водата също така се събира в облаци, които, макар и да тежат милиони килограми, се носят грациозно над земята, напоявайки земята отдолу.

Докато облаци изхвърлят скъпоценния си дъжд, слънчевата светлина проблясва през него. Капките вода пречупват светлината и я разделят на различни дължини на вълните, създавайки образа на дъгата и нейните великолепни цветове. Случайност ли е това? Със сигурност не! Това е добре планиран замисъл на Всемогъщия Бог. "На Бога са известни от вечността всички Негови дела." (Деяния 15:18) Дъгата е символ на надеждата. Тяхната красота ни вдъхновява. Тя потвърждава на Ной, че Бог никога повече няма да донесе потоп, който да

унищожи земята. Бог казва: "Дъгата ще бъде в облака и Аз ще гледам на нея, за да си спомням за вечния завет между Бога и всяко живо същество от всяка плът, която е на земята." Тя е за "вечни поколения". Битие 9:16,12

Това добавя още едно ниво на значение за нас. "Ние, според Неговото обещание, очакваме ново небе и нова земя, в които обитава правда." (2 Петрово 3:13) Земята, в която обитава правдата, е земята, за която се молим всеки ден: "Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята." Матей 6:10

Авраам предлага сина си Исаак

Ключов стих: *"И Авраам нарече мястото "Господ ще се погрижи", както се казва и до днес: "На Господния хълм ще се погрижи"."*
Битие 22:14

Избрано Писание:
Битие 22:1-18

Нашият ключов стих е взет от едно от най-силните и често обсъждани събития, записани в Библията. Човек може да си представи емоционалната травма, която Авраам и Исаак са преживели - Авраам заради Божията заповед да принесе Исаак в жертва за изгаряне, а Исаак - заради преживяването, че баща му ще го убие. Написани са много изложения, които изследват този знаков момент от библейската история. И все пак тази горчива история даде скъпоценен плод - потвърждение на Авраамовото обещание. "Това е, което казва ГОСПОД: Понеже Ти Ме послуша и не отказа дори и сина си, единствения си син, заклевам се в собственото Си име, че

непременно ще те благословя. Ще умножа твоите потомци извън числото, както звездите на небето и пясъка на морския бряг. Потомците ти ще завладеят градовете на враговете си. И чрез твоите потомци ще бъдат благословени всички народи на земята - всичко това, защото ми се покорихте". Битие 22:16-18

Доверието на Авраам в Бога е върховно. Може би е подозирал, че Бог няма да го накара да последва тази демонстрация на вяра. Това се подразбира от посланието му към мъжете, които го придружават. Виждайки мястото, на което Бог го води, за да принесе Исаак в жертва: "Останете тук с магарето", казва Авраам на слугите. "Момчето и аз ще пътуваме малко по-нататък. Ще се поклоним там и после ще се върнем веднага." (Битие 22:5). Обърнете внимание, че той казва "ние", в множествено число, "ще се върнем веднага".

Когато бащата и синът се изкачват към мястото на жертвоприношението, "Исаак говори на баща си Авраам и казва: "Баща ми! А той каза: "Ето ме, сине мой. Тогава той каза: "Виж, огънят и дървата, но къде е агнето за всеизгаряне? И Авраам каза: "Сине мой, Бог сам ще си осигури

агне за всеизгаряне". И двамата отидоха заедно."
Битие 22:7,8

Авраам завързва Исаак и се кани да го заколи с нож, когато ангел Господен спира ръката му. Там, наблизо, хванат в капан от тръни в един гъсталак, се намираще овен, осигурен от Божието провидение. Принасянето на овен в израилската скиния означава, че Господ приема принесеното преди това агне или юнец. Това предполага, че Бог е смятал жертвата на Исаак за завършена и че овенът е означавал, че Той я приема. стихове 9-13

Авраам каза: "Сине мой, Бог сам ще си осигури агнето." Господ ще се погрижи и всъщност вече се е погрижил. "Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот. Защото Бог не изпрати Сина Си на света, за да осъди света, а за да спаси света чрез Него
Йоан 3:16,17

Всъщност Исус е Божият Агнец, който поема греха на света и отваря вратата на живота за възстановяване на човешкото семейство. (Йоан 1:29) Това е олицетворение на евангелското

послание, както отбелязва апостол Павел в Посланието до галатяните. "Писанието, като предвиждаше, че Бог ще оправдае езичниците чрез вяра, проповядваше предварително Евангелието на Авраам, като казваше: В тебе ще се благословят всички народи". Галатяни 3:8

Исаак призовава името на Господ

Ключов стих: *"И там той издигна олтар и
призова името на Господа, и там разпъна
шатрата си; и там слугите на Исаак
изкопаха кладенец.
Битие 26:25*

Избрано Писание:
Битие 26:16-33

Нашият ключов стих е посветен на кулминацията на престоя на Исаак по време на глад. Възможно е първоначално той да е смятал да отиде в Египет, където храната и водата са били почти гарантирани от постоянния поток на река Нил. Баща му Авраам използва тази стратегия. (вж. Битие 12:10) Исаак обаче получава указания от Йехова да остане в Обетованата земя. Бог щял да даде урок, за да демонстрира способността си да издържа народа си. Господ не искал Исаак да поеме по лесния път. Смисълът на урока: дори в много трудни ситуации Бог ще се погрижи за тях.

Водата е от съществено значение за оцеляването при глад. Спомняйки си за кладенците, които баща му е изкопал в земята, Исаак се опитва да ги открие и да възобнови ценния им поток. Какво се е случило с тях? Филистимците ги бяха запушили, за да не ги използват. Според записаното в Писанието Исаак "разпъна шатрата си в долината на Герар и се засели там. И Исаак изкопа отново кладенците за вода, които бяха изкопали в дните на баща му Авраам, защото филистимците ги бяха запушили след смъртта на Авраам. И ги нарече с имената, с които ги беше нарекъл баща му." Битие 26:17,18; 21:25-31

Уважението и почитта към паметта на вярата на баща му повлияли на желанието на Исаак да нарече кладенците според тяхното предишно наименование. Това до голяма степен е в духа на посланието на Йеремиа: "Ето какво казва Господ: Застанете на кръстопът и погледнете; попитайте за древните пътища, попитайте къде е добрият път и вървете по него, и ще намерите покой за душите си." (Йеремиа 6:16) Добре е да се придържаме към "древните пътища", по които са вървели нашите бащи. Тези пътища са разкрити в най-дълбокия кладенец на земята - Библията, от която извира живата вода на истината.

Исаак нареди на слугите си да изкопаят отново кладенците на Авраам. Беше радостно събитие, когато първият от тях даде вода. Радостта обаче е кратка. Местните скотовъдци се скараха със слугите на Исаак, като казаха: "Водата е наша". Исаак се отказал от нея, наричайки я подобаващо Есек, *което означава "раздор"*. Слугите му изкопали следващия кладенец, но резултатът бил същият. Пастирите от Герар се скараха с тях и Исаак отново изостави този кладенец, наричайки го Ситна, *което означава "противопоставяне"*. Упоритостта и вярата в Божиите обещания укрепиха решимостта на Исаак и той продължи задачата да възстанови кладенците на баща си. Битие 26:19-21

Третият новоремонтиран кладенец също даваше вода и нямаше спорове за правата върху него. Исаак го нарекъл *Рехобот*, което означава "широко място". "И така, той го нарече *Реховот*, защото каза: Защото сега Господ ни направи място и ние ще бъдем плодородни в земята." (стих 22) Радостта от това предвещава думите на псалмиста: "Той и мен изведе на широко място; избави ме, защото се зарадва на мен". (Псалм 18:19) По този начин Исаак е вдъхновен да

призове името на Господ, както е направил баща му Авраам.

Съвременните скептици биха отказали на Божия народ живата вода - Библията. Той, както винаги, се грижи за нас. Както Исаак, и ние с радост призоваваме името на Господа, нашия Избавител.

Яков издига каменен стълб

Ключови стихове: *"Рано сутринта Яков взе камъка, който беше поставил под главата си, постави го като стълб и го поля с масло. Той нарече това място Ветил." - Битие 28:18, 19*

Избрано Писание:
Битие 28:10-22

Днешните ключови стихове показват положителен изход от една тежка ситуация. Яков е избягал от присъствието на брат си Исав. Разказваме, че когато Исав разбрал, че брат му е взел благословията на Исаак, намерението му станало убийствено. Той изрича на глас вътрешните си мисли за отмъщение. Някои от домашните на Исаак го чули и съобщили за това. Ребека, вече наясно със ситуацията, посъветва Яков да отиде при брат си Лаван в ПаданАрам и там, може би, да си намери съпруга.

Ребека възнамеряваше да изпълни волята на Господ за Яков. Научавайки за намерението на Исаак да даде благословията си на Исав, тя

започва следния разговор с Яков: "Сега, сине мой, послушай ме. Направи точно това, което ти казвам. Излез при стадата и ми донеси две хубави млади кози. Ще ги използвам, за да приготвя любимото ястие на баща ти. След това занеси ястието на баща си, за да може да го изяде и да те благослови, преди да умре." Битие 27:8-10

Яков отговори на майка си: "Брат ми Исав е космат, а моята кожа е гладка. Ами ако баща ми ме докосне? Той ще види, че се опитвам да го измамя, и тогава ще ме прокълне, вместо да ме благослови."

Но майка му отговори: "Тогава нека проклятието падне върху мен, сине мой! Просто направи това, което ти казвам. Излез и ми вземи козите!" Стихове 11-13

Бездейните думи често дават лоши плодове. Ребека каза на Яков: "Да бъде проклятието ти върху мен, сине мой", и така и стана. Тя никога повече няма да види Яков.

По време на бягството си от Вирсавия Яков стигна до едно място и с настъпването на нощта се настани да спи и да сънува. "Той дойде на едно място и остана там цяла нощ, защото слънцето юни 2025 г.

беше залязло. И взе един от камъните на онова място и го сложи на главата си, и легна на онова място да спи. После сънува, и ето, на земята беше поставена стълба, чийто връх стигаше до небето, и по нея се изкачваха и слизаха Божиите ангели." Битие 28:11,12

В съня му Бог застана над стълбата и каза: "Аз съм Господ, Бог на Авраам, баща ти, и Бог на Исаак; земята, на която лежиш, ще дам на теб и на потомците ти. Също и твоите потомци ще бъдат като земния прах; ще се разпространиш на запад и на изток, на север и на юг; и в теб и в твоето потомство ще бъдат благословени всички земни родове. Ето, Аз съм с вас и ще ви пазя." Стихове 13-15

Разбрал, че Бог потвърждава голямото Авраамово обещание, Яков взема камъка, използван за възглавница, и го поставя като олтар. Той го помазва с елей и кръщава мястото Ветил, което означава "Дом на Бога". Имаме ли ние, християните, помазан камък, върху който са основани всичките ни надежди и мечти? Всъщност имаме. Това е Исус Помазаникът, скалата на нашата вяра.

Съгласие с Божиата воля

"За да позная Него и силата на Неговото възкресение, и участието в Неговите страдания, като се уподобя на Неговата смърт."-Филипяни 3:10

Понятието "съгласие с божествената власт" има смисъла на подчинение на приет стандарт или модел. Волята на Небесния Отец е да има божествено семейство, чийто глава е Исус Христос, и "малко стадо" от изкупени измежду човечеството хора, които в крайна сметка ще получат слава, чест и безсмъртие. (Лука 12:32; Римляни 2:7) Спецификациите на този клас са следните: "Защото, когото е предугадал, него е и предопределил да бъде уподобен на образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между многото братя". Римляни 8:29

Посветените последователи на Христос оценяват библиейското свидетелство, че пътят към такава възвишена награда включва процес на себеотрицание, носене на кръст и следване на стъпките на Учителя. В тази връзка апостол Павел заявява: "Призовавам ви, братя и сестри,

с оглед на Божията милост, да принасяте телата си в жива жертва, свята и угодна на Бога - това е вашето истинско и подобаващо поклонение. Не се съобразявайте с модела на този свят, но се преобразявайте чрез обновяване на ума си. Тогава ще можете да изпитвате и одобрявате каква е Божията воля - Неговата добра, угодна и съвършена воля. Римляни 12:1,2

Лоялност

Лоялността прилича много на съгласието. Тя описва вярната преданост към друг човек, за разлика от частичната симпатия към него. Вярващите не могат да се побратимяват с хора със светски дух и да останат угодни на Небесния Отец. Те трябва да бъдат напълно подчинени на Господ и на принципите на праведността. Исус Христос казва: "Моето царство не е от този свят." (Йоан 18:36) Това означава, че истинските християни не могат да се съюзават с този "сегашен зъл свят". (Галатяни 1:4) Освен това силите, които ни се противопоставят, често се появяват като ангели на светлината, за да ни измамат. 2 Коринтяни 11:14

"Нашето гражданство е на небето" и ние се стремим да си осигурим изобилен вход в небесното царство. (Филипяни 3:20) Нищо не можем да спечелим с компромисно отношение към някоя от съблазните на великия Противник. Лоялността към Царя на царете трябва да бъде доброволна и пълна. Ние сме се научили да познаваме нашия Господ и Спасител и въз основа на това познание имаме пълно доверие в почтеността на Неговото дело. Нашата лоялност трябва да бъде пълна, защото обичаме нашия Цар и нашия Капитан и ни боли при мисълта, че ще предизвикаме недоволството на Него и на нашия небесен Отец.

Смелост

Смелостта също е много важно качество за онези, които се подчиняват на Бога и на Неговата воля, но тя не трябва да се поражда от самоувереност. Онези, които осъзнават собствените си слабости, могат да бъдат смели, ако се уповават на Небесния Отец и очакват от Него благодат и сила, за да им помогне във всеки момент на нужда. (Евреи 4:16; Притчи 3:5, 6) Когато християнинът погледне към Бога и към Христос, своя капитан, и осъзнае, че е укрепен от

тяхната сила, тогава той наистина може да бъде смел. Исая 26:3,4

Като добри войници трябва да сме уверени в каузата, за която се борим. (2 Тимотей 2:1,3) Вярата и увереността ни в правотата на каузата, на която служим, трябва да са толкова пълни, че да призват всичките ни сили и способности в свободна воля и саможертва, за да сътрудничим на Капитана на нашето спасение. (Евреи 2:10) Като християнски войници не бива да имаме никакви умствени резерви относно правилността на това, което нашият водач иска от нас да направим. Вярата ни в Бога и в Христос трябва да бъде толкова пълна, че дори и невинаги да разбираме защо точно сме призвани да вършим определени неща, все пак да имаме пълна увереност в това, че сме ръководени от небесната мъдрост. Римляни 8:28

Ключът към успешното завършване на този курс е да се подчиним на изпълнението на волята на Небесния Отец. Влиянието на Светия Дух, което се разкрива чрез изучаването на Божието слово, ще ни води към цялата истина и когато се прилага вярно в живота ни, ще доведе до праведен характер. Йоан 16:13

В степеня, в която като християни се "преобразяваме" все повече и повече според Божията воля, освещаващото влияние на "словото на истината" ще ни позволи да напредваме духовно. (Римляни 12:2; Яков 1:18; Йоан 17:17) Понякога обаче може да има натиск както отвътре, така и отвън, за да може поведението или убежденията ни да отговарят на стандарти, които невинаги представляват това, което разбираме като Божията воля за нас, или това, което смятаме за библейски учения по даден въпрос. Ние, християните, трябва индивидуално да дадем отчет за нашето управление пред Бога. (Римляни 14:12; 1 Коринтяни 4:2) Ето защо ние не трябва да се ръководим непременно от това, което другите може да мислят, а трябва да направим Истината своя собствена и "да изпитаме всичко; да се държим здраво за това, което е добро", както правели благородните беряни в древността. 1 Солунци 5:21; Деяния 17:11

Предразсъдъци в Антиохия

Когато разглеждаме влиянията, които ни карат да се съобразяваме с мислите или действията си в християнската общност, или когато обръщаме прекомерно внимание на това, как ни възприемат юни 2025 г.

другите вярващи, в съзнанието ни се появява един силен урок. В Галатяни 2:11-21 Павел разказва за един случай, когато се наложило да смърти апостол Петър, който вероятно е бил смятан от много еврейски християни за най-първия апостол. Когато Петър за пръв път дошъл в Антиохия, той свободно се хранел с новопокръстените християни, които били езичници по рождение. Впоследствие група юдейски християни идват на посещение от Йерусалим. Очевидно те все още се придържали към различни съблюдавания на Мойсеевия закон и когато пристигнали, Петър престанал да общува с братята езичници, опасявайки се, че новината за поведението му ще стигне до Йерусалим и до еврейските братя там.

Варнава и други последваха примера на Петър. Във връзка с обръщането на Корнилий Петър добре знаеше, че Бог "не проявява пристрастие". (Деяния на апостолите 10:34) Ето защо той греши, като отказва да яде с необрязани вярващи, намеквайки, че Мойсеевият закон предоставя по-високо ниво на осветление от "правдата на вярата". (Римляни 4:13) Павел съответно упреква Петър в лицемерие, като изтъква, че юдейските християни имат ново

положение въз основа на вярата в изкупителната жертва на Христос и че са мъртви за закона. Съответно, тъй като законът не може да оправдае никого, езичниците не бива да бъдат поставяни под него. Галатяни 2:14-21

Ако един духовен стълб на църквата, като Петър, е могъл погрешно да се поддаде на влиянието на едно неправилно убеждение, поддържано от някои от неговите еврейски братя, и по този начин да не се съгласи с ясно изразената Божия воля, не би ли могло днес ние да сме уязвими към мнението на други хора в нашата общност? Отделната църква или църквата, с която можем да общуваме, е много специална организация, която нашият Небесен Отец е осигурил, за да можем да бъдем възпитавани и развивани, докато се стремим да направим сигурно нашето призвание и избор. При взаимното ни изучаване трябва да вземаме предвид не само фактическото съдържание на това, което изучаваме, но и духа, който стои зад посланието. Римляни 2:28,29; 7:5,6

Например в 1 Йоан 3:14 четем: "Знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото обичаме братята. Който не обича брата си, остава в смъртта." Във всичките ни взаимоотношения

един с друг това със сигурност е стих от Писанието, който трябва да държим на преден план в съзнанието си. И все пак, тъй като имаме това съкровище на Новото създание в глинен съд и тъй като сме нетърпеливи и ревностни да служим на Господ, съвсем очевидно е, че понякога ще откриваме, че има възможности за търкания, когато можем да се изразяваме по различен начин от друг член на братството. (2 Коринтяни 5:17; 4:7) Нека съвестно се стремим да гледаме един на друг не от външния вид според плътта, а да вярваме и да действаме въз основа на знанието, че както Бог ни е призовал, така е намерил и други скъпоценни камъни, които се борят с плътта си като нас; и трябва да се съсредоточим върху онези неща, които ни свързват в духа на любовта. 1 Царе 16:7; 2 Коринтяни 10:7

Християнска свобода

Смиреното подчинение на Божията воля е от значение и за упражняването на християнската свобода по отношение на онези елементи от истината, които не са подкрепени от ясното "така казва Господ". Това не е въпрос на обикновени предположения, с които всеки от нас трябва да се

занимава, но ако наистина разполагаме с Писание, което да докаже това, което искаме да кажем, то трябва да е достатъчно. Ако в някои случаи има дадена мисъл, която не е в хармония с начина, по който вярваме, че трябва да бъде изразена, тогава трябва да сме свободни да говорим с братята си поотделно и да обсъждаме това в любов, докато Небесният Отец не замисли да изясни въпроса за едните или другите. Във всеки случай не бива да се използва сила, за да се постигне точно съответствие на мислите, а както Библията заявява: "нека всеки да бъде напълно убеден в собствения си ум". Римляни 14:5

Още от най-ранните новозаветни времена събранията на Господния народ са създадени на различни места. Писанията дават насоки за създаването на тези групи. (1 Тимотей 3:1-7; Тит 1:5-9; 1 Петър 5:1-3) Тези, които служат, независимо дали са старейшини или дякони, се избират на длъжностите на служба чрез гласуване от църквата. По този начин събранието се поставя в ролята на по-висш орган и на показател за божествената воля. Ако преценката на класа по отношение на определени политики или практики се различава от тази на старейшината, старейшината трябва да се

юни 2025 г. 47

подчини на волята на класа, когато това е само въпрос на предпочитание на църквата, за разлика от въпроси, свързани с фундаментална доктрина, морални въпроси или нарушаване на нечия съвест. От друга страна, и в съответствие с отговорността за избор на старейшини, на които църквата има доверие, Господ е отменил така че чрез гласуване на събранието да бъде избран конкретен човек. Следователно задължение на цялата група би било да подкрепя и насърчава старейшината пропорционално на това, че забелязва стремежа му да познава и изпълнява вярно Господната воля.

Дух на парти

Трябва да се избягва духът на съперничество или партиен дух между членовете на Христовото тяло. В 1 Коринтяни 1:10-13 четем: "Обръщам се към вас, скъпи братя и сестри, с властта на нашия Господ Исус Христос, да живеете в хармония помежду си. Да няма разделения в църквата. Напротив, бъдете единомдушни, единни в мислите и целите си. Защото някои членове на дома на Хлоя ми казаха за вашите кавги, скъпи мои братя и сестри. Някои от вас казват: "Аз съм последовател на Павел". Други казват: "Аз

следвам Аполос" или "Аз следвам Петър", или "Аз следвам само Христос". Нима Христос се е разделил на фракции? Нима аз, Павел, бях разпнат заради вас? Някой от вас кръстен ли е в името на Павел?" Разделенията сред Божия народ трябва да предизвикват сериозна загриженост, особено ако се упражнява натиск, за да се възпрепятстват възможностите за общуване с други християни, които смятаме за родени от Духа.

Разбира се, може да има много основателни причини, поради които понякога е необходимо физическо разделяне между Господния народ. Въпреки това, доколкото се признаваме един друг за братя в тялото Христово, не бива да има прояви на сектантски дух. Ако създаваме изкуствени бариери, които не са разрешени от Писанията, и вярваме, че някои братя са недостойни за нашето общение поради незначителни различия, тогава има опасност да упражняваме дух, който противоречи на учението за единството на тялото. Такъв дух би показал явна липса на съгласие с Божията воля в нашето общение. Псалми 133:1-3; Ефесяни 4:1-3,15,16; Филипяни 2:3

Идоли

Тясно свързана с горното е възможността да създадем идоли на нашите лидери в служението. В Откровение 19:10 се казва: "Паднах в нозете Му, за да Му се поклоня, но Той каза: Не, не ми се покланяй. Аз съм Божий служител, също като теб и твоите братя и сестри, които свидетелстват за вярата си в Исус. Покланяйте се само на Бога. Защото същността на пророчеството е да дава ясно свидетелство за Исус". Изказано е предположение, че в този контекст апостол Йоан представлява верните членове на Христовото тяло, особено в времето, в което живеем в момента. Ако продължим тази мисъл, бихме били предупредени да не се покланяме на онези, които могат да ни помогнат да се храним с Божията истина. Трябва да ценим верните усилия на всички, които са ангажирани в служба на Господ, но не бива да ги поставяме като идоли за поклонение. Римляни 1:25

Същата мисъл изглежда се съдържа и в думите на апостол Павел: "Не позволявайте на никого, който се наслаждава на фалшиво смирение и поклонение на ангели, да ви дисквалифицира. Такъв човек също се впуска в големи

подробности за онова, което е видял; той се надува с празни представи от своя недуховен ум". (Колосяни 2:18) Отдаването на неоправдана почит на онези, които служат, е неправилен дух, за който трябва да знаем, и не е в хармония с Божията воля за християнина. Не бива да насърчаваме подобно отношение, макар че трябва да признаваме и да признаваме всички, които служат вярно в Божията служба.

Обществен натиск

Що се отнася до натиска, който може да дойде от света в съответствие с неговите стандарти, има много влияния, които биха били приятни за нашата плът, но които могат да ни попречат да се съгласим с Божията воля. Именно поради тази причина четем: "Насочете ума си към небесните неща, а не към тези, които са на земята. Защото вие умряхте и животът ви е скрит с Христос в Бога." (Колосяни 3:2,3). Много дейности, свързани с културата, отдиha и хобитата, които не са греховни, са приятни за плътта. Оценката на християнската свобода ни напомня, че за разлика от някои забрани, които са били дадени на народа на Израил в рамките на Завета на Закона, в Новия завет не откриваме много "недей", тъй като те се отнасят до поведението на вярващите.

юни 2025 г. 51

Така ние желаем да изпълняваме в сърцата си духа на закона на любовта и закона на правдата, както те са посочени в Божията воля за нас.

Въпреки че християнската свобода не позволява на никого от нас да създава правила за другия, тя също така не означава, че сме свободни да правим каквото си искаме без последствия. Затова е важно да търсим библейски насоки, които да ни помогнат да определим степента, в която различните занимания задоволяват плътта или са в хармония с духа на жертвата и посветения живот. Ако при индивидуално разглеждане установим, че дадена дейност е поучителна, облагородяваща и прославяща Небесния Отец, трябва да участваме в нея във възможно най-голяма степен. Ако, от друга страна, изглежда, че тя няма духовна стойност, може да пожелаем да поставим дори такова добро нещо на олтара на жертвата.

Нашите домове

Друга област, която трябва да разгледаме, за да се подчиним на Божията воля, е свързана с нашите жилища. Разбира се, всички хора на Господ имат различни обстоятелства и

финансовите ресурси, на които сме били настойници, могат да варират значително. В тази област, както и във всяко друго начинание, всеки трябва да търси Божието ръководство. Знаем обаче със сигурност, че в света се набляга много на това да имаш модерен дом, често до крайност.

Примерите, които биха могли да се дадат, са вероятно безкрайни, но ние задаваме въпроса: "Възможно ли е Господният народ също да бъде засегнат от изключителна загриженост за външния вид и размера на домовете си?" Възможно е да си обясним рационално, че трябва да направим мащабни промени в сегашното си жилище с цената на много време и средства, защото искаме да настаним съмишленици християни по удобен начин. Разбира се, никой не е в състояние да съди какво може да прави друг брат или сестра в тази насока. Въпреки това може да се наложи да общуваме с Отец в молитва за това дали подобно участие или дейност няма да накърни по някакъв начин завета на жертва, който сме направили.

На работното място

В работата си някои от нас могат да попаднат в много трудни и изпитателни ситуации, които

причиняват значителен дискомфорт на плътта ни. Тогава може да се появи изключително благоприятна възможност за работа, но тя може да изисква работа на различен график или на отдалечено място, като крайният ефект е нарушаване на духовното ни общуване. Може да се наложи да пропускаме редовно някои събрания, които сега се провеждат, поради новите работни обстоятелства. Трябва да разчитаме, че ще търсим Господната воля и ще се съгласяваме с нея, когато вземаме такива решения в една или друга посока. Не е ли възможно сегашното ни трудно състояние, на което е подложена плътта, да е допуснато, защото Господ знае, че се нуждаем от някои преживявания, които да ни научат на търпение и упование в Него?

От друга страна, преместването може да е по волята на Господ, както става, когато Той изпраща Филип в пустинята, за да свидетелства на етиопския евнух. (Деяния 8:26-38) Разбира се, опитът на всеки човек в тази насока е уникален за неговата ситуация. Писанията не установяват твърди и бързи правила в тази насока, като изключението е, че всеки трябва да "се грижи за себе си". (1 Тимотей 5:8) Освен това отговорите,

които могат да се отнасят до индивидуалните обстоятелства на всеки, могат да бъдат намерени само ако човек остане много близо до Господ.

Четири важни стъпки

Обмислете тези четири важни стъпки, за да се съгласите с Божията воля в житейските преживявания.

1. Често изучавайте лично Божието слово. (2 Тимотей 2:15) Тъй като сме се посветили да бъдем последователи на Учителя, от съществено значение е да намираме време редовно да изследваме Писанията с цел да търсим волята и ръководството на Отец в живота си и да се запознаем с божествените принципи, които можем да прилагаме в поведението си. Ако Бог наистина е на първо място в живота ни, трябва да подредим графика си така, че да можем да общуваме с Него и да получаваме силата, която Той желае да ни даде.

2. Подкрепяйте нашата местна църква чрез редовно посещение и участие в общението и обучението. Добре познаваме увещанието "да не изоставяме събирането си заедно" и трябва да

ценим това споразумение като важно средство за получаване на наставления от Небесния Отец. (Евреи 10:25) Такова сдружаване помежду ни в тази обстановка ще улесни, наред с други неща, онзи вид взаимодействие, който ще позволи приносът на другия да осигури взаимна духовна сила и назидание на всички, ако сме правилно упражнявани. Информирани сме, че "всяко съединение доставя", и като се срещаме с тези от нашата непосредствена общност и с други сред братството, когато имаме възможност, ще бъдем предпазени от духа на самоизтъкване. Ефесяни 4:16

3. Живейте жертвоготовно. Колкото по-висока е степента на самоотрицанието ни, толкова по-малко сме изложени на алчния дух, чрез който Противникът се опитва да ни впримчи, и следователно толкова по-лесно ще се съгласим с Божията воля. "Похотта на плътта, похотта на очите и гордостта на живота" са все препятствия, които могат и трябва да бъдат преодолени чрез въздействието на Светия Дух и послушание към Небесния Отец, като се стремим да ходим така, както е ходил нашият Учител. 1 Йоан 2:16

4. Отдайте се на честа и целенасочена молитва. Ако при личната проверка на живота си открием, че в разрез с Божието слово сме издигнали някакъв идол в сърцата си, можем да се утешим с текстове като 1 Йоан 1:9. "Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда". Така виждаме, че е наша привилегия да отидем при трона на благодатта за очистване и помощ по отношение на онези неща, които вършим и които не са угодни на Господ, особено в случаите, когато не сме се подчинили на Неговата воля. Освен това, ако сме много чувствителни по отношение на праведността и угодата на Бога, дори когато не осъзнаваме някои недискретности, молитвата на сърцата ни ще бъде следната: "Пази и Твоя раб от умишлени грехове; нека те не властват над мен; тогава ще бъда непорочен и ще бъда невинен от голямото престъпление. Нека думите на устата ми и размишленията на сърцето ми да бъдат угодни пред Тебе, Господи, моя сила и мой Изкупител." Псалм 19:13,14

Когато се замислим, че сме призовани да бъдем част от божественото семейство, това трябва да ни накара да почитаме Бога до такава степен, че да направим всичко, за да Му угодим, да Го
юни 2025 г.

почетем и да осветим името Му. Наистина, "благоговеен страх от Господа е начало на мъдростта; добър разум и поучително сърце притежават всички, които изпълняват волята на Господа". Псалм 111:10